

Achilles był synem boginki morskiej nereidy o imieniu Tetyda i Peleusa – króla plemienia Myrmidonów w Tesalii, uczestnika wyprawy Argonautów. W dzieciństwie karmiono go wyłącznie wnętrznościami lwów i dzików, miodem oraz niedźwiedzim szpikiem, dzięki czemu zyskał odwagę, słodki dar wymowy, a także nadludzką siłę. Był dumny i łatwo wpadał w gniew. Jako jeden z niewielu wojowników Achilles przestrzegał dawnego zwyczaju składania w trakcie pogrzebu ofiar z ludzi. Potrafił sprzeciwić się wodzom i bogom. Na polu bitwy przewyższał pod względem zna-

jomości wojennego rzemiosła wszystkich Greków i Trojan. Zgodnie z przepowiednią mógł wieść życie długie i spokojne, lecz pozbawione sławy, lub umrzeć młodo, ale na zawsze zapisać się w ludzkiej pamięci. Wybrał to drugie. Wziął udział w wojnie trojańskiej. Mimo że zginął, zanim Troja została zdobyta, to właśnie jemu Homer (ok. VIII w. p.n.e.) poświęcił *Iliadę* – najśłynniejszy epos literatury europejskiej. W kolejnych epokach mit Achillesa, dzięki wybitnym artystom, wciąż odżywał. Spełniła się starożytna wrocznia – sława herosa przetrwała do dziś.



Michel Martin Drolling, *Gniew Achillesa*, 1810 r.